

Külföldi ügyvéd perköltségigénye. A budapesti lakos alperest egyik csehszlovák bíróság az ottani perbeli ellenfelével szemben pergöltsefizetésre kötelezte és pedig az 1912: LIV. t.-c. 18. §. ut. bek.-ének alkalmazásával akként, hogy a perköltség felperesi ügyvéd kezéhez fizetendő. Felperesi ügyvéd erre a csehszlovák bírósági ítélet alapján Magyarországon saját személyében behajtási pert indít a Budapesten lakó alperes ellen, amelyet a Kúria 304/1930. sz. ítéletével (Jh. 1931: 1222. szám) a következő indokolással utasított el:

„A Ppé. 18. §-ában foglalt jog az erre jogosult ügyvédet csupán abban az esetben illeti meg, ha a marasztaló határozatot *magyar állampolgár ügyvéd javára magyar bíróság* hozta. A felperes által a keresetnek megállapítására felhozott csehszlovák ítéletek és végzés pusztá meghozatala a külföldi állampolgár felperes javára nem tekinthető oly jogi ténynek, amely a kereseti igényt Magyarország területén is érvényesíthetővé tenné. Miután felperes a keresetet kizárólag a csehszlovák bíróságok határozatának a hozatalára fektette, annak az elutasítása az anyagi jognak megfelel.”

Az indokolás kiindulási pontja téves. Az a szabály, amelyet a Ppé. 18. §. ut. bek.-e kodifikál és amely szerint a pernyertes fél ügyvédje *saját személyében* követelheti a peresztes ellenféltől az azzal szemben megítélt költségeit, tulajdonkép a közvetlen jogviszonyra alludáló anyagi jogi szabályt rejt magában, más jogrendszerben is élhet, sőt ami éppen a csehszlovák jogot az eredetileg magyar területre vonatkozóan illeti, az ekként is rendelkezik, lévén hogy az elszakított területeken a Pp. és Ppé. vannak ez időszert is hatályban. Elvileg tehát magyar-cseh viszonylatban is áll a szabály, mely szerint a peresztes alperes a pernyertes felperesi ügyvédnek tartozik a költségek kiegyenlítésével. Amiért azonban a konkrét esetben nem lehetett a magyar alperest a csehszlovák felperesi ügyvéd javára költségben elmarasztalni, annak nem az indokolás most hivatkozott és szerintünk téves bevezető nyilatkozata, hanem egy ezt megelőző lényegesebb, általánosabb akadály, nevezetesen az az oka, hogy általában a külföldi, speciálisan a *csehszlovák ítélet anyagi jogerejét a beltöldön nem ismerjük el*. A csehszlovák ítélet nálunk, amint érdemben nem, akként a költségek tekintetében sem bír anyagi jogerővel, a csehszlovák felperesi ügyvéd tehát, aki kereseti igényét a csehszlovák ítéletre, mint jogalapra alapítja, nem járhatott másként, minthogy keresetével elutasított. Az indokolás ismertett kiindulópontja (1. mondat) téves, de fölösleges is, mert

a másik tétel (2. mondat) egymagában is megalapozza az elutasító döntést.

Dr. Balla Ignác.

Az OHE és az ügyvédség. Időről-időre egyes ügyvédek részéről — amit tudatosan fogalmazzunk ekként, — elszigetelt tendenciával felújul a harc az OHE ellen. Az OHE-nek az unalomig egyforma ügymenete mellett rendszerint nem is az OHE valamely eseménye szolgáltatja a támadás felújításához az aktualitást, hanem az ügyvédség belső mozgalma, leginkább az ügyvédség választási harcai. Azon egymagában nincs is kifogásolni való, hogy a választási küzdelem erősen felszínre veti az ügyvédség mindennemű panaszát, legfeljebb sajnálni lehet, de ez azután egyformán áll az egész magyar közéletre és nemcsak az ügyvédség kari mozgalmára, hogy a választási időszak annyira-amennyire felkelti az érdeklődést oly kérdések iránt, amelyeknek ha van súlyossága, a csendes időkben is foglalkoztatni kellene a közvéleményt. Nem a támadások időszerűsége, nem az, hogy választási jelszóként igyekeznek hangulatot teremteni az OHE ellen az, amit e sorok írója kifogásol, hanem ama bizonyos előbb említett súlyosság hiánya. A cikk végére kerülő betűk a szerző személyét amúgy is elárulják, de már előljáróban bejelentem, hogy magam is az irigyelt védegyleti ügyészek sorába tartozom. Azt hiszem, hogy érdekelt-ségem a nyilvános felszólalás jogától el nem űthet és talán az érdekeltséggel együttjáró tájékozottság is jogcímet ad a hozzászóláshoz.

A legfrissebb támadás az Ujság hasábjain jelent meg. A támadás súlypontja ezúttal nem is az OHE-re esett, hanem a védegyleti ügyészek ellen irányult. A panasz lényege az volt, hogy a védegyleti ügyész ebbeli pozícióját arra használja fel, hogy a védegylet körébe tartozó kereskedők pereit nagy mérvben magánál centralizálja, ami a többi ügyvédek rovására történik. Elvi összefoglalásban tehát az egyéni érdek favorizálását, túltengését kifogásolja a cikk az összesség rovására. Vajjon látja-e a cikkíró úr azt a gondolati összefüggést, hogy ezzel az elvi alátámasztással a kényszeregyezségi intézmény alap gondolatát fogadja el, amely intézménynek célja ugyancsak az összesség érdekeinek egyöntetű arányos szolgálata, az egyéni kedvezések háttérbe szorítása? Ha a közösségi érdekek az egyéni érdekekkel szemben való elsősége jó egy ügyvédpolitikai kérdés bázisául, miért támadják cikkíró úr és ügyvédpolitikai barátai a kényszeregyezségi intézményt, amely ugyanazon gondolat alapján épül fel, mint az idevágó ügyvédpolitikai programjuk? A lényeg azonban nem is ezen a kis gondolati